

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 324

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 mai 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 457 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală	2–3
Decizia nr. 459 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	3–5
Decizia nr. 462 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ² alin. 1 și ale art. 160 ^{8a} alin. 2 din Codul de procedură penală	5–6
Decizia nr. 465 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. 1 din Codul familiei	7–8
Decizia nr. 466 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 696 din Codul civil și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	8–9
Decizia nr. 467 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	9–11
Decizia nr. 469 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Codul familiei	11–12
Decizia nr. 470 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ² alin. 1 din Codul de procedură penală	12–13
Decizia nr. 474 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 alin. 2 din Codul penal	14–15
Decizia nr. 515 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140 ³ alin. 1 din Codul de procedură penală	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 457**

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Claudia-Ramona Bonca în Dosarul nr. 12.416/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția penală și de Nicolae Toma în Dosarul nr. 10.380/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Se prezintă domnul Dalati Bassam, interpret autorizat de limba arabă.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 6.130D/2009 și nr. 6.410D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 6.410D/2009 la Dosarul nr. 6.130D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.416/55/2008, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Claudia-Ramona Bonca cu ocazia soluționării dosarului mai sus menționat.

Prin Încheierea din 6 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.380/231/2008, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Nicolae Toma cu ocazia soluționării dosarului mai sus menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia, Claudia-Ramona Bonca, susține, în esență, că prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de

procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, dispozițiile constituționale referitoare la înfăptuirea justiției, rolul Ministerului Public și statutul procurorilor, întrucât instanța de judecată se pronunță asupra fondului înainte de începerea procesului penal și se substituie parchetului, în condițiile în care acesta din urmă este organul judiciar care trebuie să susțină acțiunea penală. Mai arată că persoana împotriva căreia a fost făcută plângerea este lipsită de garanțiile unui proces echitabil, și anume de posibilitatea de a lua cunoștință de materialul de urmărire penală, de a propune probe în apărare și de a combate probele în acuzare, precum și de a pune în discuție regularitatea actului de sesizare.

Autorul excepției, Nicolae Toma, susține că prevederile de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, precum și dispozițiile constituționale referitoare la rolul Parlamentului și la instanțele judecătorești, având în vedere interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. XLVIII (48)/2007, dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, în sensul inaplicabilității acestui text de lege în cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței sau dispoziției din rechizitoriu de neîncepere a urmăririi penale sau de clasare. Consideră că Decizia nr. XLVIII (48)/2007, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, erodează principiul celerității soluționării procesului penal, introducând în desfășurarea acestuia un formalism excesiv și inutil, în condițiile în care instanța supremă are competența de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, fără să poată, însă, institui, modifica sau abroga norme juridice cu putere de lege, așa cum a procedat prin Decizia nr. XLVIII (48)/2007.

Judecătoria Arad — Secția penală și Tribunalul Vrancea — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: [...] c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 61 alin. (1) referitoare la rolul Parlamentului, ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, ale art. 126 alin. (1)—(3) privind instanțele judecătorești, ale art. 131 privind rolul Ministerului Public și ale art. 132 referitoare la statutul procurorilor, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitoare la

dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 864 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 20 noiembrie 2007, și prin Decizia nr. 599 din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 10 iulie 2008, Curtea a respins criticile de neconstituționalitate aduse dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește eventualele greșeli de interpretare și aplicare a legii de către instanțele judecătorești, la care face referire autorul excepției, Nicolae Toma, acestea nu pot constitui, însă, motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. c) și alin. 9 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Claudia-Ramona Bonca în Dosarul nr. 12.416/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția penală și de Nicolae Toma în Dosarul nr. 10.380/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 459

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Lazăr în Dosarul nr. 5.354/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.354/1/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Ioan Lazăr cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că art. 278¹ din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât rolul judecătorului este limitat, iar persoana vătămată nu poate cere administrarea probei cu martori sau audierea persoanei cercetate, care beneficiază de o adevărată imunitate în fața judecătorului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: „După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămăte pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de retrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu.

În cazul în care prim-procurorul parchetului sau, după caz, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori procurorul ierarhic superior nu a soluționat plângerea în termenul prevăzut în art. 277, termenul

prevăzut în alin. 1 curge de la data expirării termenului inițial de 20 de zile.

Dosarul va fi trimis de parchet judecătorului, în termen de 5 zile de la primirea adresei prin care se cere dosarul.

Persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și persoana care a făcut plângerea se citează. Neprezentarea acestor persoane, legal citate, nu împiedică soluționarea cauzei. Când judecătorul consideră că este absolut necesară prezența persoanei lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia.

La judecarea plângerii, prezența procurorului este obligatorie.

La termenul fixat pentru judecarea plângerii, judecătorul dă cuvântul persoanei care a făcut plângerea, persoanei față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale și apoi procurorului.

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricărui înscrisuri noi prezentate.

Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții:

a) respinge plângerea, prin sentință, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, menținând rezoluția sau ordonanța atacată;

b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;

c) admite plângerea, prin încheiere, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și, când probele existente la dosar sunt suficiente, reține cauza spre judecare, în complet legal constituit, dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător.

În cazul prevăzut în alin. 8 lit. c), actul de sesizare a instanței îl constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1.

Hotărârea judecătorului pronunțată potrivit alin. 8 lit. a) și b) poate fi atacată cu recurs de procuror, de persoana care a făcut plângerea, de persoana față de care s-a dispus neînceperea urmăririi penale, scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale, precum și de orice altă persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte.

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.

Judecătorul este obligat să rezolve plângerea în termen de cel mult 30 de zile de la primirea acesteia.

Plângerea greșit îndreptată se trimite organului judiciar competent.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției, precum și ale art. 11 privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 referitoare la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală

au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 1.223 din 18 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 30 decembrie 2008, prin care

Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ioan Lazăr în Dosarul nr. 5.354/1/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 462

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 și ale art. 160^{8a} alin. 2 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 și ale art. 160^{8a} alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Kallos Zoltan în Dosarul nr. 3.861/83/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.861/83/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 și ale art. 160^{8a} alin. 2 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Kallos Zoltan cu ocazia soluționării recursului împotriva unei încheieri penale prin care a fost respinsă o cerere de liberare provizorie sub control judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate încalcă dreptul persoanei arestate preventiv de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, întrucât, pe de o parte, art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală fixează o limită maximă a pedepsei închisorii în ceea ce privește infracțiunile intenționate pentru care se poate acorda liberarea provizorie sub control judiciar, iar pe de altă parte, art. 160^{8a} alin. 2 din același cod nu prevede criterii clare cu privire la modul de soluționare a cererii de liberare provizorie, lăsând loc arbitrarului și incertitudinii.

Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 160² alin. 1 și ale art. 160^{8a} alin. 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 521/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, și ale art. 160^{8a} alin. 2 din același cod, introduse prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 1 iulie 2003. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 160² alin. 1: *„Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani.”;*

— Art. 160^{8a} alin. 2: *„În cazul în care se constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege și cererea este*

întemeiată, instanța admite cererea și dispune punerea în libertate provizorie a învinuitului sau inculpatului.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (10) potrivit cărora persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, precum și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora orice persoană arestată sau deținută are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește dispozițiile art. 160^{8a} alin. 2 din Codul de procedură penală, autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul de a reglementa criteriile clare cu privire la modul de soluționare a cererii de liberare provizorie. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

II. Referitor la art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, aceste dispoziții de lege au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 521 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^{8a} alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Kallos Zoltan în Dosarul nr. 3.861/83/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 465

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. 1 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Dumitru Viciu în Dosarul nr. 5.568/301/2007 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.568/301/2007, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. 1 din Codul familiei.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Dumitru Viciu într-o cauză civilă ce are ca obiect o acțiune de partaj a bunurilor comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate aduc atingere unuia dintre drepturile fundamentale ale omului, respectiv dreptul de proprietate, asupra împărțirii bunurilor comune impunându-se a se pronunța întotdeauna instanța de judecată, în baza probelor administrate.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă consideră că prevederile art. 36 alin. 1 din Codul familiei sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 36 alin. 1 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut: *„La desfacerea căsătoriei, bunurile comune se împart între soți, potrivit învoielii acestora. Dacă soții nu se învoiesc asupra împărțirii bunurilor comune, va hotări instanța judecătorească.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată și ale art. 136 alin. (5) potrivit cărora proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.

De asemenea, autorul invocă încălcarea prevederilor art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind garantarea dreptului de proprietate.

Analizând excepția, Curtea constată că s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 36 alin. 1 teza întâi din Codul familiei. Astfel, în Decizia nr. 280 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 17 aprilie 2008, Curtea a reținut faptul că art. 36 alin. 1 teza întâi prevede una dintre modalitățile prin care încetează starea de devălmășie în care se află soții, ca urmare a desfacerii căsătoriei, și anume învoiala acestora. Această posibilitate este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 728 alin. 1 teza întâi din Codul civil, potrivit cărora *„Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune”*, și se impune în baza principiului disponibilității procesuale în materie civilă.

În cazul în care soții nu se învoiesc asupra împărțirii bunurilor comune devin aplicabile dispozițiile art. 36 alin. 1 teza a doua din Codul familiei, instanța judecătorească fiind chemată să decidă cu privire la partajul acestor bunuri. Cererea de partaj are caracter accesoriu față de acțiunea de divorț, soluționarea ei revenind, în temeiul art. 17 din Codul de procedură civilă, instanței competente să judece cererea principală de desfacere a căsătoriei.

Astfel, posibilitatea instanței de judecată de a hotărî cu privire la partajul bunurilor comune, dacă soții nu se învoiesc asupra împărțirii acestora, oferă suficiente garanții menite să asigure garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate.

Soluția și considerentele pronunțate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând temeiuri care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 36 alin. 1 din Codul familiei, excepție ridicată de Dumitru Viciu în Dosarul nr. 5.568/301/2007 al Tribunalul București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 466

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 696 din Codul civil și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 696 din Codul civil și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Petru Harasim în Dosarul nr. 3.300/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că, la dosarul cauzei, avocatul autorului excepției a depus o cerere pentru introducerea în cauză a moștenitorului legal al autorului.

Având cuvântul, reprezentantului Ministerului Public solicită respingerea cererii, întrucât cadrul procesual nu se poate extinde direct în fața Curții Constituționale.

Deliberând, Curtea respinge cererea pentru introducerea în cauză a moștenitorului legal al autorului excepției.

Magistratul-asistent învederează Curții faptul că, la dosarul cauzei, avocatul autorului excepției a depus o precizare asupra motivelor de neconstituționalitate invocate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul nu a motivat excepția.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.300/109/2008, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 696 din Codul civil și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Petru Harasim într-o cauză civilă ce are ca obiect Legea nr. 10/2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă încălcarea unor texte constituționale, fără a face referire la modul în care dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor din Constituție și din actele internaționale enumerate.

Tribunalul Argeș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 696 din Codul civil, având următorul conținut: „Eretele ce renunță este considerat că n-a fost niciodată erede.”

Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, potrivit căroră: „Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale, încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”

Referitor la prevederile art. 696 din Codul civil, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 44 alin. (2) și (3) privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată, precum și celor ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția bunurilor.

În ceea ce privește prevederile art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, autorul consideră că se aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 142 alin. (1) potrivit căroră Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției și ale art. 146 lit. d) privind atribuția Curții Constituționale de soluționare a excepțiilor de neconstituționalitate.

Analizând excepția, Curtea constată că autorul excepției invocă neconstituționalitatea textelor de lege criticate fără a formula o motivare din care să rezulte în ce constă contrarietatea față de prevederile constituționale și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate.

Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, ca atare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 696 din Codul civil și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Petru Harasim în Dosarul nr. 3.300/109/2008 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 467

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marian Lăcătuș în Dosarul nr. 8.676/302/2009, de Daniel-Iulian Florea în Dosarul nr. 10.510/302/2009, de Marian Ion în Dosarul nr. 7.298/302/2009 și de Gabriel-Cristian Constantin în Dosarul nr. 9.594/302/2009, toate dosare ale Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală.

La apelul nominal se prezintă personal autorii excepției.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 7.301D/2009, nr. 7.689D/2009, nr. 7.690D/2009 și nr. 7.915D/2009 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Autorul excepției Gabriel-Cristian Constantin arată că se opune conexării, ceilalți autori fiind de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 7.689D/2009, nr. 7.690D/2009 și nr. 7.915D/2009 la Dosarul nr. 7.301D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 26 august și 6 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 8.676/302/2009 și nr. 10.510/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de Marian Lăcătuș și Daniel-Iulian Florea cu ocazia soluționării contestației împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat cu executarea pedepselor privative de libertate, care vizează schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim semideschis în regim deschis.

Prin încheierile din 6 și 12 octombrie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.298/302/2009 și nr. 9.594/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.** Excepția a fost ridicată de Marian Ion și Gabriel-Cristian Constantin cu ocazia soluționării contestației împotriva unor încheieri ale judecătorului delegat cu executarea pedepselor privative de libertate, care vizează schimbarea regimului de executare a pedepsei închisorii din regim închis în regim semideschis.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 încalcă principiul separației și echilibrului puterilor, egalitatea în drepturi și dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, întrucât sintagma „*in mod excepțional*” lasă loc arbitrariului în activitatea comisiei de individualizare a regimului de executare a pedepselor privative de libertate.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate de autorii excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006, care au următorul cuprins identic: „*În mod excepțional, natura și modul de săvârșire a infracțiunii, precum și persoana condamnatului pot determina includerea persoanei condamnate în regimul de executare imediat inferior ca grad de severitate.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și ale art. 22 alin. (1) referitoare la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este Decizia nr. 1.143 din 15 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 679 din 9 octombrie 2009, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (2) și art. 23 alin. (2) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Marian Lăcătuș în Dosarul nr. 8.676/302/2009, de Daniel-Iulian Florea în Dosarul nr. 10.510/302/2009, de Marian Ion în Dosarul nr. 7.298/302/2009 și de Gabriel-Cristian Constantin în Dosarul nr. 9.594/302/2009, toate dosare ale Judecătoriai Sectorului 5 București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 469

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Codul familiei

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Codul familiei, excepție ridicată de Valentina Ștef în Dosarul nr. 924/251/2008 al Judecătoriai Luduș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 924/251/2008, **Judecătoria Luduș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Codul familiei.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Valentina Ștef într-o cauză civilă ce are ca obiect o acțiune de divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt contrare prevederilor constituționale privind familia, întrucât

permit desfacerea căsătoriei, în situația în care soțul reclamant invocă și dovedește săvârșirea unor acțiuni imputabile lui, care au vătămat grav raporturile dintre soți. Consideră că voința soților nu trebuie să constituie prin ea însăși un temei suficient pentru desfacerea căsătoriei. Din această perspectivă, manifestarea de voință a soților sau numai a unuia dintre ei ar trebui luată în considerare pentru pronunțarea divorțului numai atunci când se bazează pe faptul imposibilității continuării căsătoriei, coroborată cu existența unor motive temeinice care nu sunt imputabile reclamantului și care sunt apreciate de către autoritatea competentă.

Judecătoria Luduș consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale și, totodată, arată că susținerile autorului excepției privesc aprecierea temeiniciei motivelor de divorț, atribut al instanței de judecată care este chemată să soluționeze cauza, prin luarea în considerare a tuturor normelor și principiilor de drept aplicabile stării de fapt ce va reieși din probe.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 38 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, având următorul conținut: „*Instanța judecătorească poate desface căsătoria prin divorț atunci când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.*

Divorțul poate fi pronunțat și numai pe baza acordului ambilor soți, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) până la data cererii de divorț a trecut cel puțin un an de la încheierea căsătoriei;

b) nu există copii minori rezultați din căsătorie.

Oricare dintre soți poate cere divorțul atunci când starea sănătății sale face imposibilă continuarea căsătoriei.

La soluționarea cererilor accesorii divorțului, referitoare la încredințarea copiilor minori, obligația de întreținere și folosirea locuinței, instanța va ține seama și de interesele minorilor.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 48 alin. (1) privind familia.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 din Codul familiei, excepție ridicată de Valentina Ștef în Dosarul nr. 924/251/2008 al Judecătorei Luduș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 470

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător

Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin-Ciprian Lică în Dosarul nr. 9.625/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 21 din 21 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.625/118/2009, **Tribunalul Constanța — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Constantin-Ciprian Lică cu ocazia soluționării unei cereri de liberare provizorie sub control judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă accesul liber la justiție, dreptul persoanei arestate preventiv de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, precum și egalitatea în drepturi, întrucât fixează o limită maximă a pedepsei închisorii în ceea ce privește infracțiunile intenționate pentru care se poate acorda liberarea provizorie sub control judiciar.

Tribunalul Constanța — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin-Ciprian Lică în Dosarul nr. 9.625/118/2009 al Tribunalului Constanța — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Liberarea provizorie sub control judiciar se poate acorda în cazul infracțiunilor săvârșite din culpă, precum și în cazul infracțiunilor intenționate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii ce nu depășește 18 ani.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție și ale art. 23 alin. (10) potrivit cărora persoana arestată preventiv are dreptul să ceară punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune, precum și a prevederilor art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora orice persoană arestată sau deținută are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii, și ale art. 1 referitoare la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 521 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală, pentru motivele acolo arătate.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru aceleași motive, art. 160² alin. 1 din Codul de procedură penală nu încalcă nici prevederile art. 21 din Constituție și nici dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 474

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 alin. 2
din Codul penal

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Florina Morar (fostă Hargatu, fostă Jurj) în Dosarul nr. 3.256/176/2008 al Judecătoriei Alba Iulia.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă că autorul excepției a transmis Curții o cerere de amânare în vederea angajării unui apărător ales.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de amânare a judecării cauzei.

Curtea, deliberând, respinge cererea de acordare a unui nou termen.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.256/176/2008, **Judecătoria Alba Iulia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 alin. 2 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Florina Morar (fostă Hargatu, fostă Jurj) cu ocazia soluționării unei cauze penale referitoare la săvârșirea infracțiunii de nerespectare a măsurilor privind încredințarea minorului, prevăzută de art. 307 alin. 2 din Codul penal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 307 alin. 2 din Codul penal încalcă dispozițiile constituționale referitoare la viața intimă, familială și privată și la protecția copiilor și a tinerilor, întrucât impun realizarea dreptului copilului de a avea legături personale cu părintele căruia nu i-a fost încredințat într-o manieră contrară voinței minorului și care impietează asupra vieții familiei refăcute în urma divorțului, prin recăsătorirea părintelui căruia i-a fost încredințat minorul.

Judecătoria Alba Iulia apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 307 alin. 2 din Codul penal sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 307 alin. 2 din Codul penal, având următorul cuprins: *„Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească, spre creștere și educare, de a împiedica în mod repetat pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 26 alin. (1) referitoare la viața intimă, familială și privată și ale art. 49 alin. (1) privitoare la protecția copiilor și a tinerilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere prevederilor art. 26 alin. (1) și art. 49 alin. (1) din Constituție. Din cuprinsul art. 307 alin. 2 din Codul penal reiese că scopul urmărit de legiuitor este de a incrimina nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului și de a asigura apărarea eficientă a drepturilor prevăzute de dispozițiile art. 48 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căroră *„Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între soți, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor”*. Astfel fiind, incriminarea prin textul de lege criticat a fetei persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească, spre creștere și educare, de a împiedica în mod repetat pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent, reprezintă concretizarea obligației autorităților publice de a respecta și ocroti viața intimă, familială și privată, constituind totodată o componentă a regimului special de protecție și de asistență a copiilor și tinerilor în realizarea drepturilor lor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 307 alin. 2 din Codul penal, excepție ridicată de Florina Morar (fostă Hargatu, fostă Jurj) în Dosarul nr. 3.256/176/2008 al Judecătoriei Alba Iulia.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 515

din 27 aprilie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florea Stănescu în Dosarul nr. 976/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 august 2009, pronunțată în Dosarul nr. 976/57/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Florea Stănescu în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin procedura reglementată de teza finală a art. 140³ din Codul de procedură penală, potrivit căreia, **în timpul urmăririi penale, nu este supusă niciunei căi de atac încheierea prin care judecătorul respinge revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive,**

inculpatul este privat de dreptul la un proces echitabil, prin aceea că nu beneficiază de același tratament ca și procurorul. Totodată, îi este afectat dreptul la apărare prin restrângerea exercițiului acestuia.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția penală arată că excepția de neconstituționalitate este nefondată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 140³ alin. 1, cu denumirea marginală *Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive*, din Codul de procedură penală.

Textele criticate au următorul cuprins:

„Împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare,

pentru cei lipsă. **Încheierea prin care judecătorul respinge, în timpul urmăririi penale, revocarea, înlocuirea sau încetarea de drept a măsurii preventive nu este supusă niciunei căi de atac.**"

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 24 referitoare la *Dreptul la apărare* și art. 53 referitoare la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. De asemenea, se invocă și încălcarea prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității dispozițiilor art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală s-a pronunțat în repetate rânduri. De exemplu prin Decizia nr. 156 din 27 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 19 martie 2007, Curtea a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 126 și 129 din Constituție, legiuitorul este unica autoritate competentă să reglementeze căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești în cadrul procedurii de judecată, precum și modul de exercitare a acestora. În virtutea acestei competențe, legiuitorul stabilește hotărârile judecătorești împotriva cărora pot fi exercitate căile de atac și condițiile în care pot fi folosite aceste căi.

În ceea ce privește încheierile, ca specie de hotărâri judecătorești pronunțate în cursul procesului, dar prin care nu se soluționează fondul cauzei, acestea nu pot fi atacate, de regulă, decât odată cu hotărârile judecătorești care soluționează fondul cauzei, care sunt, potrivit dreptului procesual penal, sentințele și deciziile. Stabilind, prin art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, că încheierile pot fi atacate cu recurs numai odată cu sentința sau cu decizia atacată, legiuitorul a acționat în

limitele competenței sale prevăzute prin dispozițiile constituționale evocate mai sus. Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei se impune pentru asigurarea desfășurării procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru constituțional, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră la art. 6 paragraful 1 dreptul oricărei persoane „la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale”. Sub acest aspect, prin posibilitatea exercitării căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești prin care se soluționează fondul cauzei, este asigurat accesul liber la justiție.

Faptul că încheierea prin care se respinge cererea de revocare a măsurii arestării preventive nu este supusă niciunei căi de atac se explică, pe de o parte, prin necesitatea de a evita o prelungire abuzivă a procesului, iar pe de altă parte, prin aceea că ea poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei.

Pe de altă parte, nu se poate susține nici că prevederile art. 140³ alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală ar fi contrare art. 53 din Constituție, nefiind vorba de limitarea unui drept constituțional. Astfel, nicio prevedere a Legii fundamentale nu dă o consacrare expresă dreptului la exercitarea căilor de atac în orice cauză, oricând și de către oricine; dimpotrivă, art. 129 din Constituție prevede că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile stabilite de lege.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 140³ alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Florea Stănescu în Dosarul nr. 976/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

